

ሰማሁ ክፉ መርዶ!

(ሚያዝያ 12 ቀን 2001 ዓ. ም. ለድምጻዊው ጥላሁን ገሠሠ መታሰቢያ ግጥም)
ከነቅጥ ጥበብ ድሌ

ሰማሁ ክፉ ወሬ፣ ዓይኔ ደፈረሰ፣
እንባዬ ጉንጮቸን በድንገት አራሰ፣
የዘፋኞችን ጉሥ፣ ጥላሁን ገሠሠ፣
ላካስ እሁም ሰው ነው፣ ሥጋን የለበሰ?
በቃ! ተከተተ! ወደ እነብዙዬ ሄደ ገሰገሰ?

ያ ድምፀ መረዋው፣ ድምፀ ነጋሪቱ፣
ጣዕም ባላቸው ዜሞች፣ በተለየ ሥልቱ፣
የደነሥንበቱ፣ ያቅራራንበቱ፣ የፎከርንበቱ፣
የርሱም ድምፅ ፀጥ አለ? ወይ ሰው መሆን ክንቱ!

በየጦር ግንባሩ፣ ጀግናን ያነሳሳ፣
ማንንም ሳይፈራ፣ ያገላው አንበሳ፣
ያ ክብር ዘበኛ፣ ግርማው የሚያሳሳ፣
ጥላሁን ሞተ አለ? ማረፉ ተወሳ?
የትንሣዔ ጌታ፣ ይዘኸው ተነሳ!

ያኔ በዚያ ክፉ ቀን፣ ጠኔ ህዝቡን ሲፈጀው፣
ታዳሚውን በእንባ ሲያራጩው፣
ዕድሜ ልኩን የኖረው፣
“ዋይ! ዋይ! ሲሉ፣
የርሃብን ጉንፋን ሲስሉ፣”
እያለ ያቀነቀነው፣
እንባውን ያፈሰሰው፣
ከኪነት ሰዎች መካከል፣ ተወዳዳሪ የሌለው፣
ደክሞት ነበር፣ አረፈ አሉን፣ ምንም ጣዕረ-ሞት ሳይኖረው፣
የህዝቡ ልጅ ጥላሁን፣ ሃዘኑም የህዝብ ነው።

ከቶ ምን ርዕስ ይገኛል? እስኪ እንቃኘው ላንዳፍታ፣
ለሁላችንም የዋለውን፣ የጥላሁንን ውለታ፣
እነሣህሌ ደጋጎ ከዋለበት የዋለ፣
እነአፈወርቅ ዮሐንስ፣ እነሰለሞን በቀለ፣
ለጥላሁን ያልደረሱለት፣ ምን የዜማ ሥልት አለ?
እንደዋዛ በድንገት፣ ጥላሁን ሞተ ተባለ?

ጥላሁንን ጠይቁልኝ፣ ምንድነው ያሥቸከለው?
የትንፋሹን ማሥታወሻ፣ ለሲራክ ለማዜም ነው?

ትክክል ነው ጥላሁን፣ “ጭቅጭቅን አልቻለም!”

ምን ይሁን! ምን ይደረግ! እርሱ ለእርሱ አልሆነም!
እስከመቼ በእሱዋ ባህሪ፣ ሲነድ፣ ሲንገበገብ ይኖራል፣
ከዓመት ዓመት የማይደነው፣ የእሱዋ በሽታ ያሥመርራል!

ለወዳጅ፣ ዘመዶቹ፣ በሃዘኑ ለተመቱ፣
እግዜር ጥናቱን ይሥጣቸው፣ ያሥበው በመንግሥቱ።

“ከንቱ ከንቱ፣
እስከመኩሉ አላፊ ውእቱ”